ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON της 6ης Ιουλίου 1988 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Τάσσομαι με την άποψη της εταιρίας Kiwall και της Επιτροπής ότι, προκειμένου να δοθεί απάντηση στο προδικαστικό ερώτημα που σας υπέβαλε το Bundesfinanzhof, απαιτείται η αναδιατύπωσή του.

2. Σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά, όπως προκύπτουν από τη δικογραφία, το παραπέμπον δικαστήριο σας ερωτά κατ' ουσίαν αν το κοινοτικό δίκαιο που ίσχυε « τον Μάιο του 1980 » επιτρέπει τη γένεση τελωνειακής οφειλής σε κράτος μέλος στο οποίο έχουν εισαχθεί εμπορεύματα προελεύσεως τρίτης χώρας, στη συνέχεια δε εξήχθησαν σε άλλο κράτος μέλος υπό το καθεστώς που διέπει το έντυπο Τ2, το οποίο ελήφθη παρατύπως στο τελευταίο αυτό κράτος, όπου προηγουμένως τα εμπορεύματα είχαν εισαχθεί λαθραία.

3. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό νομίζω ότι μπορεί να συναχθεί από το άρθρο 36 του κανονισμού 222/77 του Συμβουλίου, περί κοινοτικής διαμετακομίσεως [1], υπό το φως και στο πλαίσιο των προεκτάσεων ιδίως που απορρέουν από την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Fioravanti [2].

4. Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, « όταν διαπιστούται ότι, κατά τη διάρκεια ή επ' ευκαιρία πράξεως κοινοτικής διαμετακομίσεως, διεπράχθη παράβαση ή παρατυπία σε συγκεκριμένο κράτος μέλος, τότε αυτό εισπράττει τους δασμούς και τις λοιπές επιβαρύνσεις που είναι ενδεχομένως απαιτητές, σύμφωνα με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές του διατάξεις, με την επιφύλαξη της ασκήσεως ποινικής διώξεως ». Με την απόφαση στην υπόθεση Fioravanti, το Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα ότι εκείνο που καθιστά απαιτητούς τους δασμούς και τις λοιπές επιβαρύνσεις είναι η θέση σε κυκλοφορία εντός κράτους μέλους εμπορευμάτων προελεύσεως τρίτης χώρας που δεν έχουν γίνει δεκτά υπό καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας. Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι:

« Η οικονομία του συστήματος εσωτερικής κοινοτικής διαμετακομίσεως απαιτεί την ύπαρξη διατάξεως που να ρυθμίζει την περίπτωση κατά την οποία, λόγω αντικανονικότητας κατά την εφαρμογή του συστήματος, δεν διενεργήθηκε είσπραξη των απαιτητών δασμών και λοιπών επιβαρύνσεων.» [3]

5. Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης οδηγούν στη διαπίστωση δύο παραβάσεων που διαπράχθηκαν το πρώτον στην αρχική χώρα εισαγωγής: της λαθραίας εισαγωγής εμπορευμάτων προελεύσεως τρίτου κράτους με την αποφυγή καταβολής των δασμών που είναι συνήθως απαιτητοί, στη συνέχεια δε της παράτυπης λήψεως του εντύπου Τ2. Δεν αμφισβητείται ότι η εν λόγω δεύτερη παράβαση διαπράχθηκε « κατά τη διάρκεια ή επ' ευκαιρία κοινοτικής διαμετακομίσεως » και εν πάση περιπτώσει ενώ άρχιζε η σχετική διαδικασία, γεγονός που καθιστά εφαρμοστέο συναφώς το άρθρο 36 του κανονισμού 222/77. Αλλά η λαθραία εισαγωγή αφε-

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 02/003, σ. 3.

2 — Απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 1984 στην υπόθεση 99/83, Συλλογή 1984, σ. 3939. Με την απόφαση αυτή το Δικαστήριο ερμήνευσε το άρθρο 36 του κανονισμού 542/69 του Συμβουλίου, της 18ης Μαρτίου 1969, περί κοινοτικής διαμετακομίσεως (ΙΟ L 77 της 29.3.1969, σ. 1), το κείμενο του οποίου είναι πανομοιότυπο με εκείνο του άρθρου 36 του κανονισμού 222/77.

3 — Σκέψη 22.

αυτής δεν προηγήθηκε της κοινοτικής διαμετακομίσεως;

6. Υπό αυστηρή έποψη, πρόκειται ασφαλώς περί αυτού. Πλην όμως, λαμβάνοντας υπόψη τις συνέπειες από άποψη αρμοδιοτήτων των εθνικών αρχών επί του θέματος, νομίζω ότι είναι εύλογο να θεωρηθεί η αρχική εισαγωγή ως άρρηκτα συνδεδεμένη προς το σύνολο της διαδικασίας διαμετακομίσεως που την ακολούθησε. Η λύση αυτή νομίζω ότι δικαιολογείται ιδιαίτερα στην περίπτωση κατά την οποία τα επίδικα εμπορεύματα δεν τέθηκαν σε κυκλοφορία στο αρχικό κράτος μέλος εισαγωγής πριν από την αποστολή τους στο δεύτερο κράτος. Οι δασμοί καθίστανται απαιτητοί κατά τη στιγμή εισόδου των εμπορευμάτων στην Κοινότητα, πράγμα που συνέβη στο αρχικό κράτος.

7. Από την πρώτη παράβαση, η οποία έγκειται στη λαθραία εισαγωγή στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας εμπορευμάτων προελεύσεως τρίτων κρατών, απορρέουν και οι μεταγενέστερες διαδοχικές παραβάσεις. Πράγματι, δεν μπορεί να αποχωριστεί τεχνηέντως η πρώτη εισαγωγή από τις πράξεις που την ακολούθησαν.

8. Τελειώνοντας, προτείνω στο Δικαστήριο να αποφανθεί ότι το κοινοτικό δίκαιο, όπως ίσχυε κατά τον Μάιο του 1980, εμπόδιζε τη γένεση τελωνειακής οφειλής εντός κράτους μέλους στο οποίο εισήχθησαν εμπορεύματα προελεύσεως τρίτων κρατών και που απεστάλησαν παρατύπως από άλλο κράτος μέλος στο οποίο προηγουμένως είχαν εισαχθεί λαθραία.